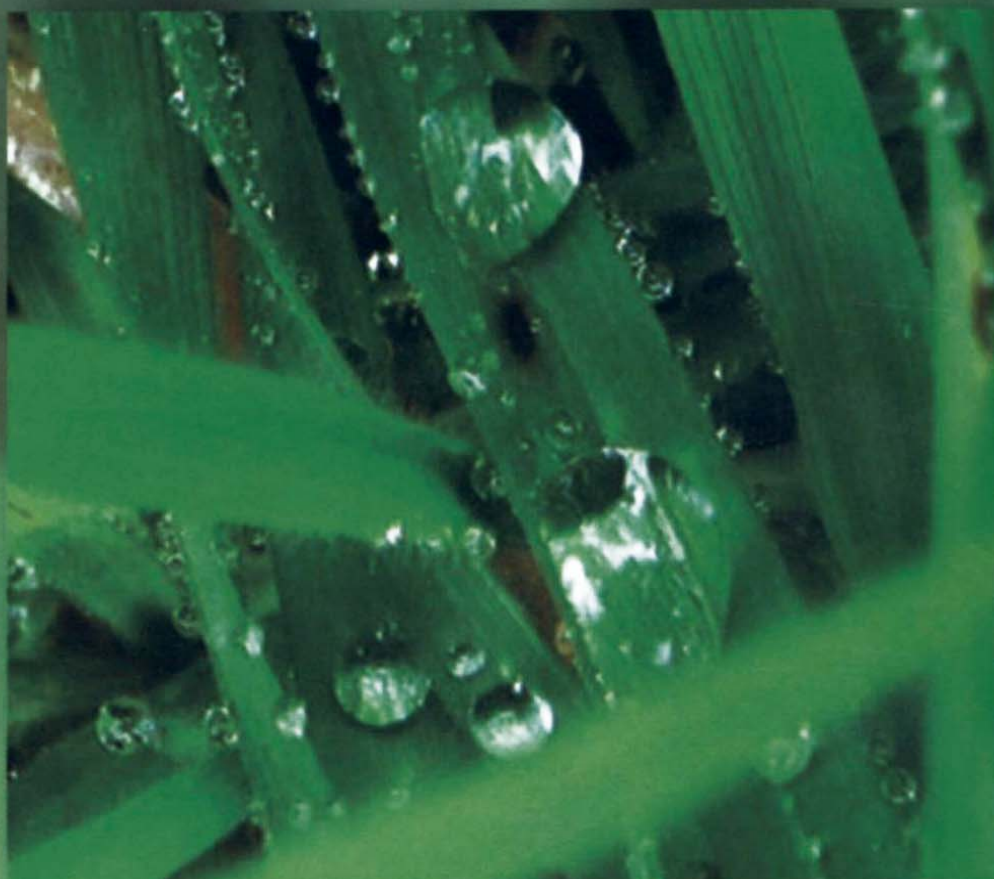

KOOSÁN ILDIKÓ

*Létezés
fűszálra fűzve*

Accordia Kiadó

Koosán Ildikó

Létezés fűszálra fűzve

Versek és fotók

1960-2005

**Accordia Kiadó
Budapest, 2006**

TARTALOM

*Költői kérdés
Miért?*

Harmatcsepp gyöngyök

*Alkonyat
Felcsúti emlék
Névnepok
Ha költő volnék
Érzelem
Téltemető
Percnyi flört
Menekülés
Nyárelő*

*Pitypang
Nyár a Holt-Tiszánál
Te akartad*

Megragadni a boldogságot

*Titok
Szerelem
Álmodozás
Kincsem rejtem
Bocsássatok meg
Ösvények
Poklok mélyére
Ha jönnél
Mégis*

Gyengébb a Nap...

Szépség vonzásában

*A szépség dicsérete
A Szép a boldogság része
Profán litánia
Dívat ez?
Új módi*

Kivágták mind a fákat

*Ajándék
Vigasztal hozni
Látni kevés
Szépség
Az élet üzen
Hajnal*

Dal a szépséghez

*Gyöngyhalász
Csalogató
Tőzike legyen*

Áteső fényben

Kérdések

Bízgatás

A kék madár

Szokni kell

Higgy jövőt, szerelmet

Tanács

Dermesztő világ

Színek

Az idő

Vigyázz

A „jó barát”

Hulló csillagok

Jégvirág

Rendületlen

Húsvét

Üdvös lenne

Mocsár

Március 15

Modern világ

Életkedv

Gyöngyöm

Erdőben

Vágásra értett...

Csodavilág

Nem az enyém az érdem

Minden fűszálban

Erdély

Vízesés

Emlék

Úton hazafelé

Szeretni ezt a tájat

Óda

*Régi karácsonyi
képeslap Erdélyből*

Tudom elérek

Üzenet

Múltam magamban hordom

Évszakok

Szilveszter

Tavaszcím

Nyár a vízparton

Nyári zápor

Falusi idill

Tanyavilág

Ősz

Őszi gondok

Október hatodikára

Őszben didergő rőzselángok

Hajléktalan

Mintha tavasz volna

Budán

Hol vagytok, régi hó-csaták?

Csikorgó téli éjszakán

Alföldi alkonyat

Létezés fűszálra fűzve

Hieroglifok

Ennyi csak!

Napjaim

Büszkeség

Felkiáltójel

Hogyan tovább?

Mert nem vagy itt

Ide lopom a múltat

Május

Öt év után

Almafa

Egy sóhajlásba fér

Alkonyul

Képarverésen

A kapcsolat

Szilánkok

Semmi

Hiába küzd

Álomjáték avagy a „nyolcadik” ébredés.

Döbrögről

Szeptembervég

Követtelek

Verseim

Gondolatok a Fejedelemasszony kertjében

Adassék e levél nagyságos

Fejedelemasszony kezeibe

Adassék ez írás Tibor

Deák Uram kezeihez

Küldessék levelünk

Tibor deák Uramnak

Hagyományainkról

jegyeztessék

Kert a fényben

Gondokkal megrakottan

Az őszi kertben

Befejezhetetlen beszélgetés

Koosán Ildikóval – hét napon

Költői kérdés

Versek! Ti szívünkből
csorduló szavak,
teremtő percekben
gyönyör-áldozat,
kopár falak között
rejtőző csodák,
bensőnk titkát őrző
üvegpaloták!
Jut-e hely számotokra
e halál-tánc vigalomba'
vagy lemond rólatok
véggépp a világ?

Miért?

Nem akarok én költő lenni,
nem lenne arra semmi ok.
Szép csöndben telnek a napok
Játék ez, nem kell komolyan venni!

Írok mégis! Miért? Lehet,
mikor a szó életre kél,
magáért, s helyettem beszél
siker jelent és örömet.

Magamnak mondom végre el
a harcot, kudarcot, reményt,
szerelmeket és szenvedélyt,
birkózik múlttal a jelen.

Versek születnek itt belül,
áradt folyón a gát szakad,
engem sodor az áradat!
Mért tűröm tehetetlenül?

Szombathely, 2002. december

Harmatcsepp gyöngyök

Alkonyat

Az erdő úgy simul hozzám
mint régen.
Viháncolnak a rétek a
napsugárral.
Még hajamra hull csillámló
fénnyel
minden öröm-mámoros
madárdal.
De barna szárnyait az alkony
már bontogatja fejem felett
és felesel az ősz a nyárral.
Bánattá halkul el az ének!
Vár rám a tél zúzmarával,
mire csendesen hazaérek.

Felcsúti emlék

Havazik újra! Jó meleg a szobád.
A kandalló előtt iszunk teát,
vidám a hangulat.

Megígérted ma szánkózni megyünk,
csengő-bongó szánkó repül majd velünk,
ott kinn áll a fogat.

Ne várass hát! Siess! Vedd a kabátod!
Én is megyek! Hogy vártam ezt! Na látod? Izgalommal teli!

De kedves, bolondos, játékos a tél!
A hóból palotát, hegyet rak a szél,
ő az úr, azt hiszi!

Mellettünk elsuhan a fehér világ,
ülünk csendesen, két hósapkás diák,
jövőnkre gondolok.

Jó lenne egyszer újra élni veled
deres hajjal is egy gyönyörű telet,
ha te is akarod!

Felcsút, 1960 tele

Névnapok

Illan a tél, olvad a hó,
Langyos a lég, simogató.
Duzzadó rügyet csókol a fény,
Ibolya ül a bokrok ölén.
Kertedben már serken a fű...
Óh, március! Te gyönyörű!

Suttogó szellő, kis bohó,
Aranypilléknek hódoló,
Napfény, éltető friss erő,
Dal, virág, szárba szökkenő...
Óh, március! Örökbecsű
Reménysugár! Te gyönyörű!

Jókedvű, biztató varázs!
Óh, a bájod megbabonáz!
Zeném neked szól lelkesen,
S szavaim hullnak csendesen
Eléd, március! Kedv! Derű!
Fogadd tőlem! Te gyönyörű

Ha költő volnék

Ha költő volnék, jó lenne nagyon,
elmondanám bátran, szabadon
azt is, mit máskor oly szerény
csetlő-botló, esetlen szavakkal
kimondani alig van remény.

Ha költő volnék – áldott pillanat –
a rámköszöntő édes súly alatt
nézném csendesen, hogy fakad
– mint tűzhányóból láva tör elő –
érzésimből az izzó áradat.

Ha költő volnék színes képzelet
repítene gond és baj felett
egy álomvilágba, hol én
oltárrá emelném szerelmemet,
s virág-szavakkal díszíteném.

Érzelem

Jó lenne ma verset írni,
bennem itt feszül a szó.
Ha nincs velem az érzelem,
tudom, hogy az nem lesz való,
nem lesz való!

A dallam, ha szívből fakad,
több mint a pusztá gondolat,
a szavakat puha selyem
borítja be, az érzelem.
Puha selyem.

Szeretni, írni verseket,
s tenni mindazt, mi lényeged,
érzelmek nélkül mind hamis,
nem leszek csaló magam is!
Az mind hamis!

De itt van már, velem marad
az érzelem s a hangulat,
csendülhet dal a húrokon.
Játszani rajta felső fokon
most már szabad!

Téltemető

Csupasz ágak közt
pajkos szél szalad,
életet fakaszt,
melegít a nap.
Tűnik a fehér
fagyos hólepel,
mint bárányfelhő
száll az égre fel,
jéghegyek felé
viszi a telet.
Itt a kikelet!
Duzzadó erő.
Fű alól kélnek
ma új remények,
zöld lesz a mező.
Nyílik a sárga
csöpp téltemető!

Percnyi flört

Mi van ma velem?
Megint rohanok.
Letelt a munka,
de vár a dolog.
Főzzek vacsorát?
Hideget eszünk?
Van otthon friss tej?
Van-e kenyérünk?

Gyermekért menni
ma ki a soros?
Napi kérdések,
mit válaszolok?

Bocsánat hölgyem!
E perce szabad?
– Nem vettem észre –
köszönt a Tavasz.
Rám néz csodálón,
gyönyörű szemű,
kedves mosolya
fény, csupa derű.
Mellettem lép el,
pillanatnyi csönd
dobban a szívem,
Ő engem köszönt!

Miért tartom ezt
oly meglepőnek?
Ő nekem köszön
Nekem a Nőnek!

Rendbe kell szednem
gyorsan magam!
Milyen a ruhám?
Jól áll a hajam?
Flörtölni lenne
ma kedvem kicsit.
Észre vett engem!
milyen jól esik.

Tetszeném neki?
Bámuljon, hagyom,
megnézem lopva,
követ-e vajon?
Lassítok. Senki!
Sok a csomagom.
Káprázat volt,
szégyellem nagyon,

ábrándozni így,
fényes nappalon?
És mégis érzem,
itt van közelben
Ő, hű barátom.

Széllal küldi el
arcomra csókját
az éteren át.
Boldogan látom,
mint fonja féltőn
hajam köré sok
kósza fényből a
sugárkoronát!

Percnyi flört ma ez,
a tavasz teszi,
sietek haza,
vár rám valaki.

Menekülés

Kinek kell ez ma?
Ne tedd! Nagy hiba!
Kinek kellene
vers, romantika?
Naponta mondod,
meggyőző szavak!
Ne tudják, mit érzel,
ne add ki magad!
Bánat? Csalódás?
Ugyan már! Minek?
Neked az nem kell!
Hidd el nem éri meg!

Így szólsz, s megnyugszol
boldogan.
Döntöttem! Ez most
rendben van.
Ne játsszon, főleg
ne velem
egy szemtelen kis
szerelem.

Aztán egy napon
elér a tavasz.
Lelkedből, ha van,
könnyű kis ravasz
érzés bukkan elő.
Ne figyelj oda!
Buta egy dolog
és nincs rá idő.
Hallgass meg inkább
egy jó kis zenét,
s gondold újra át!
Ez okos! Nahát!

De mi van veled?
Nem értem!
Ha észrevétlen
lelkedbe
lopja be magát
kiűzi
onnan hogy fogod?
A szíved
már másként dobog!

Ajánlás:

Légy zöldfülű kamasz,
komoly családapa,
ábrándos, csitri lány,
a kőszobor maga:
kell ez az öröm!
Fogjon valaki át
féltőn, ölelőn.
Akkor – mint akit a
villám csap hirtelen –
átfut rajtad
egy furcsa érzélem.
Az egész lényeden
átremeg!

Mondd! Örülsz, hogy mégis
engeded?

Nyárelő

Kéjesen nyújtóznak a lankák
hajnali harmat csókja alatt,
fényszikrát szór lábuk elébe,
köszönti vígan őket a nap,
s mint kinek kincse bőven elég,
küldi a földre fény seregét.

Fénybe ragyogva indul a nyár,
könnyed lépteit hallani már.
Örömkeringőt táncol a szél,
szélhárfa csendül, lengve zenél.
Réten, az erdőn s csalitban jár,
simul elé a bársony határ.

Díszes palástja aranyat hint,
ringó kalász omlik megint.
Selyme terül mezők asztalán
dús lakomához, dísznek talán,
virágot szó rá kedve szerint,
balzsam, illatár jön vele mind.

Itt aki hódol csak neki bókol,
kedves vendég, kit régóta vár
tüzes varázssal, víg harsonával
trónjára ül ma büszkén a Nyár.

Pitypang

Új ruhát öltött
ma a tavasz!
Zöld selyem fűvön
sárga pöttyök
hódítanak ravasz
kecses bájjal.
Mint szent imával
körmenetek
elébe hintett
virágszőnyeg,
most lábam előtt
nyújtózkodik,
egyszerre bontja
ki szirmait.
Holnap már fehér
ernyőivel
szárnyakra kapva
imbolyog a

széllel egy könnyű
fuvallatra.
Menyasszony fátyol
takarja be
az élet-rejtő
piciny magot
és ellebeg a
messze sejlő
bizonytalanba.
Amit lehet
kósza homokszem
majd ügyesen
a földbe temet.
Új pitypangot
kell teremteni
új tavaszra,
s újra díszleni!

Pitypang koszorú!
Hogy ragyogtál
– aranydiadém –
réges-régen
gyermek-fejemen!
Maradsz mindig a
legszebb ékszerem!

Nyár a Holt-Tiszánál

Tűző napsugár, rekkenő meleg,
árnyas lomb kínál csábító idillt,
levéltutaján béka-fű remeg,
a tündérrózsák szirma mind kinyílt,
s a vízbe csobban pőrén itt az Ég.

Te akartad

Találkoztunk te s én, két idegen,
pillantásodra nem rezdült szívem.
Te akartad, hogy megszeresselek,
én nem hittem el, hogy ez így lehet!
Biztattál, kértél, meséltél vágyról
– én hallgattalak józanul Szívem –
milyen, ha két szív egymásért lángol,
ha nincs kiút, elér a szerelem.

Most látom, bizony furcsa az élet!
Összehoz, elválaszt, játszik velünk,
akarva-akaratlan szeretünk.
Jó ez így, azt hiszem!

Új dallam zúg bennem, lázban égek,
tenni szeretnék valami szépet.
Várlak, gonosz az idő nem halad,
ha nem vagy itt, üres a pillanat!
Mi ez? Tagadom! Futok előle
mégis akarom! Hagyom, hogy teljék
benne kedve a sorsnak s neked.
Te akartad, hogy megszeresselek!

Debrecen 1950 nyara.

Megragadni a boldogságot

Megragadni a boldogságot,
tudom nem könnyű Kedvesem!
Keresni illatos virágot,
ott, ahol tüske s gaz terem...

Várni kell rá! talán megéri,
küzdeni érte, Kedvesem!
Zölddel a kert, lesz még virág is,
hidd, hogy a holnapod szebb legyen!

Titok

Házak tövén szökik
velem a hajnal.
Párnáid melegét
elhoztam magammal.
Bolondos csókcsaták
buja ölelések,
s bőröd hajlata
édes látomás.
Dús csókok íze
még a számba leng...
Köszöntlek mégis
mint az idegent,
szerelmünk titkát
meg ne sejtse más.

Aki lát minket
a sok jó barát
észre sem veszi
e rejtőző csodát.
De te tudd, hogy félek!
Szemünk sarkában
kis kósza fények
állnak már lesbe'
ott lapul benne
szomjasan a vágy.
A folyton lüktető
mágnes vonzerő
kegyetlen törvény,
elér, s a mélybe ránt!

Szerelem

Leveszem feszes asszonyruhám,
vágyaim selymébe öltözök'
legyek most ledér szeretőd,
vagy szent asszonyod a nők között!
Lehajlok hozzád, lásd milyen
fesztelen göggel engedem
útját érzéseimnek, itt vagyok!
Úzött ma hozzád a vágyam,
légy ringató puha ágyam,
lényeged titkára szomjazok'!
Nyírfaág karokkal fonom
át pillanatunk gyönyörét,
s lankadó tűzébe hamvadok!

Debrecen, 1952 nyara.

Álmodozás

Májusok illata
hömpölyög parttalan
s nyitott ablakon
át kába örömmel
tódul a szobába,
pezsdíti véremet.
Jó lenne itt veled
csöndes félhomályba'.
Jöttödre várva
társam a megváltó
színes képzelet.

Látom a szemed
milyen gyönyörű!
Pillád árnyéka
selymes takaró
szád puhasága,
csókjaid méze
szívem megigézte,
s ahogy indulsz
felém a nyárba
a vágyak világa
már újra való.

Mennyire szeretlek!
érezem, ez szinte fáj.
Töröld le könnyemet
becéző szavakkal
és ölelj magadhoz
ezen az éjszakán
míg elér a hajnal.
Orgonák, nárciszok,
harmatos pázsitok
balzsamos illatát
elhozom magammal.

Kincsem rejtem

Kincsem rejtem tenyeredbe,
mélytűzű csillag-szemedbe,
szíved legbelső zugába,
rejtem titkok mámorába.

Kincsed rejted szavaimba,
ölelő, erős karomba,
téged vágyó perceimbe,
rejted egész életembe!

Bocsássatok meg

Bocsássatok meg
tűz-galagonyák
az elrabolt
virágos ágakért!
Akkor szobámba
lopta a tavaszt,
emléketek még
ma is elkísért.

Mert jelkép voltál
tűzpiros virág!
Ajándék. Pillantás
és szavak mögött
egy szívet kaptam,
ki már itt hagyott,
a legszebb, legjobb
mindenek között!

Ösvények

Elhozom számócás
álmaid, hűvös
csermelyed,
búvópatakjaid
ringató ölet,
leszakadt kiáltásaid
tisztító tüzet,
kövek ölelkezését,
fáid alól a hús
tisztásokat,
ábrándjaid
csillagszekerét,
ahogy vágatva
menekül át –
vergődve az idők
sodrán s a fogyó holdon.
Képzeletem féktelen
szomját belőle
tevéled oltom.

Poklok mélyére

Időfolyamban elmerül,
felbukkan újra, s lánggal ég.
A vágy, ha egyszer felhevül,
perzsel a tüze, mint a jég.

Kiáltana, hogyan tovább?
Kedves az, amit nem szabad!
A földre hullhat száraz ág,
fölötte mennyi lomb marad.

Indulna már, maradna még,
virulva hervad a virág,
lenne égboltja tiszta kék,

várná hófödte Ararát,
poklok mélyére szállni kész,
felhozni éden paraszát.

Ha jönnél

Ha jönnél, forró
teád
aranycsészében
hoznám,
toll-puha csöndben
simulna
hozzád friss-zöldű
lomb,
fű kélne léptünk
alatt,
s bíbor köntösbe
bújna
kedvünkért ott majd
a Nap.

Mégis

Szeretném mindig
– de nagyon nehéz –
kerekedjék felül
végre a józan ész!
Sajnos sokszor nem
sikerül tagadni
ami bánt belül.
Titkolni volna jó,
mégis arcomra ül.

Gyengébb a Nap...

Gyengébb a Nap már,
egy gondolatnál
szívem gyakrabban
megremeg.

Ökörnyál szárnyon
száll el az álom,
sóhajtásokkal
ébredek.

Nyár, ha maradna,
egy pillanatra
óh, csak egy percre
még nekem,

és visszatérne
pár boldog évre
reménnyel teli
életem,

volna ki várna!
Jönne a nyárba,
ölelne engem
boldogan...

Őszi levél int,
száll a perc megint,
nem vár. Az élet
elrohan.

Szépség vonzásában

A szépség dicsérete

Nem tudom, miért kell ez nekem!
Ki készítet erre engem?
Elmondani a lehetetlent
– a szép varázsát az ész fölött –
mi legbelül él az értelemben,
a gondolatban, érzelemben,
a lélekben él a szó mögött!
Mégis, mi kényszerít erre,
dicsérni a gyönyörűt, a szépet,
amitől élhető lesz az élet,
örül a szív, vidul a lélek.

Fénylő jele lelkembe égett!
Hajt a szépség utáni vágy.
Akartam keresni a szépet,
észrevenni az egészet,
meglátni az apró részletet,
átélni benne a költészetet,
s csodálni a lüktető erőt.
Akartam a széptől jót remélni,
vele harmóniában élni,
vallani életem hitének,
áldva titkokat osztó kegyét,
hódolni neki mindezért
a Szépség Istenének!

Dicsérni Őt! Mindegy mi módon.
Lehet rég elfelejtett ódon
falak közt csöndben eléteni,
mi szívből fakad: virág, szírom,
vagy új, zajos zenével énekelni
dicséretét hivalkodón,
de el kell mondani jól, rosszul,
merészen is, ahogy sikerül,
ahogy a szó elénk kerül
a gondolatot, pillanat töredéket,
a szót, mi dicsőíti a szépet,
s mint megannyi éket
hódolattal elébe tenni

Fürödni a szépség tavában
mindenek feletti gyógyír lehet.
Lemossa fáradt lelkeinkről
a mindennapi szennyeket.
Ettől megkönnyebbül a lélek,
tisztá éteri hang zenélhet,
valami új gyönyör ejt rabul,
mézcseppje szívünk mélyére hull.
A lét értelme újra éled
leselkedő bánatok fölött,
bátrabb a csodavárók álma,
indulhatunk az éjszakába
a sáros göröngyök között.

A Szép a boldogság része

Hát igen! Mára más a világ!
Eltűntek fodrok, csipkeruhák,
virággal florentinkalapok,
rajtuk a színes, nagy szalagok
mindaz, mi arcra árnyat vetett,
s oly csábossá tette a szemet.
Kecses napernyők, selyemtopán,
pici remekművek mindahány.

Elmúlt a rokokó, s a barokk
kastélyon kő csipkeszalagok,
cirádák, rózsza, dús aranyozás,
az ívelt lépcsők s megannyi más.
Mozaikból padló, mennyezet,
márványfalon finom erezet
mind a múlté, ma ezt nem lehet,
nem épül ily díszes épület.

A képek? A régít csodálom!
Mesés színekbe festett álom.
Fény az alabástrom szobrokon
él az arc, szem, mozdulat, izom!
Görög csodák, antik leletek,
irigylem, kik éltek veletek!
Művelték a művészeteket,
szóra bírták az isteneket.

Versekben is élt a szenvedély,
a tiszta hangok, derű, kedély
ragyogó elmék tanításai
mertek jobb korban reményleni.

Szerették mindig a szépeket,
az életbe szőtt költészetet.
Tanítottak akkor szebben élni,
az elesettnek is remélni?

Lehet! Hiszen ma is keresnek
vihar után pár csendes percet,
ha bánat evez át a szíven.
A művészetekben megpihen,
fásultságából újra éled,
elviselhetőbb lesz az élet
a lassan pusztuló világban,
ha gaz között egy szál virág van.

Szent könyv, s jó tanács tanított
rég. Ma tesszük mit erkölcs tiltott!
A jóság helyett van kárhozat.
Bűnös vagyok-e vagy áldozat,
hogyan keresnem kell a boldogságot,
egy áldásosabb, szebb világot?
Lehet-e azt még remélni,
vagy már örökké így kell élni?

Engem valami szép ha várna
bízhatok, az lesz a nirvána.
A hetedik mennyország jön el
a földről az egekbe emel...
Ural a szépség bűvös hatalma,
csábít a szépség birodalma.
Keresni fogom amíg csak élek,
gazdagodjék véle a lélek.

Profán litánia

Csöndek csöndje
csönd világa,
zöld erdők
hímes virága,
hegyek, völgyek
szép csodája,
kincsek kincse,
garmadája.
Csillagfények
csillogása,
csönd-zenék
csönd-orgonája,
békeség
litániája,
nyugalom
varázspalástja.
Értelmünk
teremtő csöndje,
gondolatok
csönd-gyümölcse,
szíveinknek
élő fája,
annak is az
élet ága,
csönd-virágok
illatárja,
hangulat
harmóniája,
homlokom
csönd-koronája.
Fogadj, csönd a
kebeledre,
a csönd-kristály
palotádba.
Legyek ma a
csönd királya,
csöndben a
szívedre zárva,
csöndek csöndje,
csönd világa.

Divat ez?

Mennyire ritka, nem evilági
a becsület, szeretet, erény
s a tiszta lélek.
Érdes, keménykötésű
keretlegények
nyers hétköznapi
megnyilvánulásai,
a lejtmenet
tud hatni frappáns
átütőerővel,
s nem a szellemi
emelkedőkkel
tarkított költői képzelet.
Divat ez? Meglehet!
Vagy tán az élvezet
kiváltságosan
alantas, léha világa
ostromolhat csak eget,
szellemet?

Új módi

Rom oltárokon
porba hullt istenek
felett orgiát ül
a disszonancia.
Kétes értékítéletek
ritmusa dübög
megfeszült húrokon.
Körtánc, dob, szilajon,
magafeledten
ön-dicsfényüket
emelik magasra
születő gnómok,
s a szépet taposva
a „modern” ürügyén
törtetnek előre –
tekintet nélkül
helyre, időre –
fényleni ingatag
trónusuk ölén.

Kivágták mind a fákat

Kivágták mind a fákat,
a kert tarolt vidék.
Ki vet majd rózságyat?
A fű tövig kiég.

Földön a hársfaágak,
a fészekalj kihalt.
Csóktalan éjek várnak!
Feledni kell a dalt.

Ajándék

Küldök ma egy szál rózságot,
ez a szeretet és remény.
Esőcsepp gyöngyök szárítkoznak
dús zöldek levél-melegén.

Szirmok színei muzsikálnak,
szépsége mint a költemény...
Nem jó születni rózságnak,
letörik, s elhervad szegény!

Vigaszul hozni

Morzsánként gyűjteni a Szépet,
hó-paplanon csillámló fehéret,
hajnal-derengő völgyi álmot,
surranó szelet, vörösbe mártott
alkonyatok bársony melegét,
vén szőlőhegyek pezsdítő levét,
égen feszülő tinta-kéket,
bárányfelhőt, csábító messzeséget,
virágbibét, termékeny porzót,
mézet, illatot, magához vonzót,
mozaikfényt méhecske szárnyon,
ünnepnapot ájtatos imákon,
alkotást, mit szül az értelem,
harmatcsepp-gyöngyöt fűszáltengeren,
fény játékát, s ahogy átoson
bújócskázva zöld bogárhátakon
a természet, a velünk rokon.
Csodálni a lét kristály virágát,
szívekbe hajló fényes ágát,
s e szépséget mind csokorba szedve
vigaszul hozni az embertelenbe.

Látni kevés

Szóljon ma ezüstharangú
nevetéssel
felszabadultan az öröm.
Szavak pillangó-repüléssel
fényre csaltak

lebegni, szivárványhídra
költözködöm!
Csipkés lélek-falon a szó
parányi rés
széphangú madárfiókák
énekelnek, több szólam, hangos
csivitelés.
Akarom, értse a világ,
látni kevés!

Szépség

Ráció s képzelet furcsa fintora,
nekem a Szépség igazi csoda!
Barokk kép, virág, oltár, költemény,
váratlan ajándék, gyémánt hull elém.

Tiszta horizont, teremtmő gondolat,
magam előtt is titkolt áhítat,
bimbózó létben szunnyadó remény,
varázsát újra, s újra érzem én,

kiválasztott az emberek közül...
Forgok körötte, lepke fény körül,
örömét, bánatát bátran viselem.

Boldog ki élhet a sors tenyerén!
Gazdag vagyok, – bár semmi nem enyém –
míg tűnő gyönyörét érzem szívemen!

Az élet üzen

Ismeri a szépség világát,
ki harmatcsepphez közel hajol.
Felszín feszül, színes szivárvány,
s gömbjén belül ígézet lapul.

A létezés fűszálra fűzve!
Szétgurult könnyű gyémántszemek
titkait, s értelmét betűzve
élet üzen, szépség rejtjelez.

Hajnal

Gyantaillatú
dús pára lebeg
lankák hajlatán
völgy mélye felett
fátylát kecsesen
földre terítve
ébred a hajnal.
Harmatos tükre
színes szivárványt
küld a Nap felé.
Fű között fürge
derengés szalad
az éj verseng vele
s kék szitakötők
szárnyai alatt

felszállni készül
mire felvirrad
az új nap reggele.

Dal a szépséghez

Száz alakban bújsz meg,
ezerbe jössz elé!m!
Hogy ki vagy, mi vagy
Te, hogyan érteném?
Atomok játéka,
elemek zenéje,
vérből, vágyból kevert
csodás vegyület,
rezgés, mágnes erő,
pozitív elektród,
szívemig vezető
idegingerület?
Tudásban, elmében,
lélekben bizsergő
villamos kisülés,
talán értesülés
a külvilágról,
vagy érző s látó
idegek csalóka,
kegyes kis játéka,
bohókás képzelet,
a felém vetülő
fordított világ,
lebegő délibáb?

Anyák szívéen féltés,
kedvesem öle,
a bűnre kísértés,
szerelem gyönyöre,
képek, igaz mese,
szívhez érő dallam,
fény, s árnyék játéka
száz, meg száz alakban.
Ki vagy, mi vagy Te?
Nekem a Végtelen!
Napom vagy, Holdam
csillagos éjjelem!
Óh! Varázsló vagy,
mennyország, pokol,
ezer alakodból
eggyé változol.
Mágikus erő vagy,
Te lélekemelő,
Te megfoghatatlan,
Te meg nem fejthető!
Te, ki fényed tőlem
meg nem tagadod,
rabod lettem immár,
s az is maradok!

Gyöngyhalász

Könnyekbe zárt
szavak hídján
eltűnt világok
mélyére látok,
s mint kéjmámorban
gyöngyhalászok,
kik soha sem
térnek vissza,
bűvöl a könnyek
tengernyi titka.
Rejtélyük rám vár,
gyöngykagylóm gyöngye
a zárat kinyitja.

Csalogató

Óh, hív Szerelmem
hol vagy ily soká?
Léha vers-tündér!
Merre vagy Bohó?
Játszani kedvem
újra s újra vár
hát minden szózat
hiábavaló?

Elcsatangoltál.
Mást is boldogíatsz!
Csalódott magam
itt szomorkodom.
Új hárfahangok
régi húrokon!
Siess ma hozzám!
Engedj játszanom.

Tőzike legyen

Üres a papír
kezemben a toll,
a gondolatom
kószál valahol.

Tavaszban nyargal
vágyat hordozó,
– itt nem találom –
véle száll a szó,

hogyan visszatérve
frissen, díszesen
csermelycsobogás,
s tőzike legyen...

Áteső fényben

Kérdések

Milyen mágneses fények
s tengerek
habjából lép elő az élet?
Csillag-por felhőkből miért
születnek ősidők óta
e furcsa lények,
az emberek?
Miért éppen én,
miért éppen ő?
Leélni
létünkre szánt időt,
a folyton előre kergetőt,
ki rendeli?
S ki engedi
az elmúlás küszöbén
figyelni még a szóra?
Miért éppen én,
miért éppen ő
léphet
a semmi tengerén
hánykolódó, süllyedő
hajóra?
Milyen galaxis vár
majd engem?
S mi várja őt?
Ki küld új mágneses erőt
a földre, ha már
nem létezem?

Biztatás

Naponta bízom keményen,
holnapjaimat megélem.

Olajozott az időkerék,
jó úton húzza szekerét,

kies tájakon át vezet,
reménykedni is élvezet,

hát még megnyerni a csatát?
Az volna szép, az angyalát!

A kék madár

Ahogy lebegünk tegnap s holnapok
között a mába,
egy életszakaszt magára hagyva
és újra várva,
az idő úgy virraszt a perc felett,
tagadhatod, vagy engeded.

Boldogságvágy sokgyökerű ága
szövi az idő
pókhálóselymén a ritka, díszes,
szívet igéző
fényeket, a múltat színező
illúziót, s hogy lesz még jövő.

Boldogság? Remény palackba zárva!
Forrásvidékén
kutatva, s jókedvű kegyre várva
sivár az élmény.
Gyarló a lélek, fellegekben jár,
képzeli csak, él a kék madár.

Szokni kell

Szokni kell a fényt,
ki soká élt sötétbe',
a holnap lesz a tét,
ha sors sodor feléje.

Szokni kell az éjt,
mint fűszeres virágot,
nyugalmak köntösét,
az újra színes álmot.

Szokni kell a szót,
ha simogat, melenget,
a fagyra zuhanót,
ha megtöri a csendet.

Higgy jövőt, szerelmet

Vers, szerelem, élet
hit nélkül mit sem ér,
roskátag gondolat –
halmazon átfúj a szél,
mint forgács hullnak el
léha, üres szavak
Ki gyakran vált irányt,
szélkakas marad!

Higgy jövőt, szerelmet,
igazabb világot!
Ne bánd, szilaj tüze
ha néha elragad,
míg sorsod göröngyös
útjait bejárod,
éltednek értelmet
s tartás is ez ad!

Tanács

Ismerd meg jól a fő szabályt,
tanulni kell egy élten át!
Tudni, mit idő túlhaladt,
s a jövőt váró álmokat

Illik tudni mi lett elébb,
a tyúk, tojás elméletét,
Apokalipszis mit takar.
tudni azt, Dürer is magyar.

Beethoven, Haydn a zene,
mi a felejtés lényege,
festészetben az új irány
avangard, posztmodern talán.

Kié a győztes nagy csata,
környezetünknek mi gondja ma,
holnap a jéghegy merre tart,
ki jósol elsőpró vihart.

Népek sírja, vagy jövője tág,
tanulható a nano-világ!
Ki ad fel mindent semmiért,
az űrszonda ma célba ért.

Magmáig jutunk föld alatt!
Mennyi teremő gondolat...
Fontos tudni! S még fontosabb,
hogymit lehet és mit szabad!

Tanulni mindezt, nem vitás
maga a relativitás!
Ismeretlen csak egy marad
Ki vagy? Maradsz-e önmagad?

Dermesztő világ

Dermesztő világ,
a lélek fázik!
Fűvel benőtő út
háztól-házig,
kerítés, véredek,
villát, palotát
őrző fogdmegek,
s benn a királyok
halmozva jóval,
elandalító
muzsikaszóval
nyújtóznak lustán
hús párnáikon.
Bacchus oltárán
áldoznak napot
s éj összekötve.
Példás éltüket
hirdeti szobor
még életükbe,
míg házak tövén
fedetlen testtel,
éhséggel küzdve,
s az elemekkel
virraszt a nyomor.

Színek

Fekete ruhát ölt a gyász,
én mindig pirosba járnék.
Fehér köntösöm oldanám,
a bánat színében fáznék.

Piros ruhában az öröm
követi mint az árnyék.
Fehér köntösöm oldanám,
az öröm színében járnék.

Lehetnék gazdag vagy szegény,
ruhám lehetne száz még,
fehér köntösöm oldanám,
ha kedvesemre várnék.

Az idő

Az idő ritka drága kincs,
hisszük, kezdete, vége, nincs!
Benne létezünk szüntelen,
e perc az, itt, most, a jelen!

Araszol ólomlábakon,
míg bánat ül a vállamon,
örömvirágú ég alatt
elszáll a lepke pillanat.

Belesnék idő ablakon,
van-e kincsem még? holnapom?
Lakatra zárnám! Nem lehet!
Maradt-e még? Ki mondja meg?

Vigyázz

Vigyázz! Semmihez
hozzá ne érh!
Mimózából van
minden levél.

Kétes a válasz
s meglepő:
lehet dicsérő,
vagy büntető.

Vigyázz! Semmihez
hozzá ne nyúlj!
Árgus szem figyel
Ártatlanul.

Vádolnak úgy is,
ha nincs miért,
fejedet veszik majd
semmiért!

Vigyázz! Az idő
is nagy csaló!
Tegnap tavasz volt,
s ma hull a hó!

A „jó barát”

Hozzád csapódik cím és rang miatt
– kissé színesebb vagy a palettán –
akinek sorsa hatalmat adott,
követi haszonleső ezerszám.

Barát szeretne lenni, jobb kezed,
figyel, életutadon elkísér,
kiáll melléd a biztos oldalon,
csakis jó szögből érje őt a fény.

Bizalmadat, titkodat akarja,
megértő, érted minden tett kevés,
magához láncol, elvárja szeresd,
egyre törtetőbb, biztosabb, merész.

De ha váratlan helyzet áll elő,
ítélni feletted egy szóra kész,
repül máris más mézes fazékra
a jó barát, s vissza sem néz.

Hulló csillagok

Csillagképek, égi jelek,
sorsot kutatnak ott az emberek,
hol hitük szerint megírták
a jövőnket, s az életek titkát.

Csodáljuk – másra nem telik –,
az égbolt fénylő csillagképeit!
Sorskönyvünk lapjain remeg
a kezdet, s a vég! Légüres terek,

száguldó csillag porszemek
sugarát szórják tejútrendszerek.
Míg élünk az ég nekünk ragyog.

Sorsunk, ha betelt, s elhagyott,
kihunynak a kis csillagablakok,
leszünk kiégett hullócsillagok.

Jégvirág

Ablakra dermedt
jégvirág
kristály-burokba
zárt világ
 dús lombok s pálma
 díszlik épp.

Szerény otthonok
ékszere,
ez a szigorú
tél jele,
 előre küldi
 névjegyét!

Majd pajkos fény jön
lázado
s szivárványszínbe
olvadó
 ezer szíromra
 tépi szét.

Rendületlen

És újra írni rendületlen,
benne élni a lendületben,
kimondani és remélni,
az álmainkhoz visszatérni.

Órát, perceket megragadni,
változni s önmagunk maradni,
bőrünkbe vésni a jelet,
mondani azt is, mit nem lehet!

Szavakból szülni új világot,
feloldani azt ősi átkot,
Bábelt idéző örületben
maradni tisztán, rendületlen!

Húsvét

Olajágot kíván a világ,
dicsőséges feltámadást,
poklok veszejtő bugyraiból
kitörő, szent megújulást.
Hajnalodó égbolt derűjét,
hitet rejtő, modern csodát,
egy korty öröm édes nedűjét,
valami jót, valami mást,
s jajokkal sír az égre fel
reményt, hozsannát, harangzúgást.

Üdvös lenne

Kereszt útját
végigjárni
véráztatta
göröngyökön
botladozva
sárban, kövön
gúnnyal bélelt
rongy-palástban
fonott tövis
koronában...
Gondolatban
üdvös lenne!

Látni embert
étlen, szomjan
sors-csapástól
ütlegelve,
önkeresztre
felfeszülve,
túrt panasszal
égre földre
koldusbotra
nehezülve...
Gondolatban
üdvös lenne!

Csak egy percig
belső csendbe'
pénzt, törtetést
elfeledve
elmorzsolni
könnyet, imát
vétkünkért
vezekelve
s hinni mégis
feltámadást...
Gondolatban
üdvös lenne!

Mocsár

Agyonfirkált mocskos falak,
szemetet hord körbe a szél,
fölröppenő obszcén szavak...
a többség most már ebben él.

Hiánycikk lett a szép-igény!
Az út vajon hová vezet?
Kialszik mind a tiszta fény,
mocsárba fúl a képzelet!

Március 15

A nemzet sorsát
vinni előre
nem elég kívánni
jobb jövőt.
Hit nélkül
álmodik a dőre
álom nélküli
nyers erőt.

Március! Ébredjen
új világod!
Kísért a múlt,
rajtunk az ősi átok:
széthúzás, harag,
dölyfös emberek.

Adj hitet újra,
bátor ifjúságot
ki népet, hazát szeret.
Torzsalkodással
pusztulni fog e hon,
s mélybe ránt a közöny.

Március! Ébredjen
új világod!
Hinni megújulást
zászló hirdesse fönn!
A szív az észnek
adjon ma kezet!
Jobb sorsért tenni
együtt, csak együtt lehet!

Modern világ

Modern világ! Te
büszke és szabad!
lásd be hát végre,
a pénz itt az Úr
rabszolga te vagy!
Pár könnyű percért
eladod magad,
hol híg az erkölcs
és sikk a közöny,
számító vagy, ravasz,
átléped könnyedén
mi ellenedbe jön,
vagy sárba tiprod
mindegy hogy ki az!

Érzelmek? Hit? Ugyan!
Színes rongydarab!
Elfoszlott régen
az kézen-közön...
Kiégett szívekben
nem lakik öröm.
Megnyugvás, oltalom,
béke hol marad?
s hol az önzetlen
igaz barátok?
Pártütés, gyalázat
ránk mért ősi átok!
Egymásba marunk
ha nincs is miért...

Modern világ! Te
büszke és dacos!
Értsd meg hát végre
a jövő szavát!
Adj kezet! Talán
lehetnénk barátok,
s ketten egyfelé
indulnánk tovább!
Ha nem önös érdek,
közös ügyünk a cél,
hajnalán az új,
áldott ezredévnek
testvérré fűzhet még
magyart s magyart a vér!

Életkedv

Égig lódulnak akarások,
tervek lüktetnek, áramolnak,
sebek hegednek s felmarások,
távolba hívó hangok szólnak.

Egy új világnak burka pattan
sodra mentén az áradásnak,
kék felhők úsznak a napban,
kitinpáncélban mások járnak.

Puha hópaplanán a létnek
remény nappalok jönnek-mennek,
kútkáván zöld mohák megélnek,
őszí ágon rügyek remegnek.

Gyöngyöm

Indul a Gyöngy a fehér,
kíséri Fekete Éj.
Zugban a zaj lepihent,
lomb mögé búvik a csend.

Ablakom nyitja a szél,
rózsafa illata kél,
képzelet játszik velem,
gyötör a nagy szerelem.

Jó volna látni megint,
ölelni kedve szerint,
szeretni úgy igazán,
rózsaágy lenne szobám.

Sóhajom, ha el nem ért,
ne engem okolj ezért,
sűrű az éj idebent
cinkosan hallgat a csend.

Nem jön a Gyöngy a fehér,
öleli Fekete Éj.
Ablakom bezárhatom,
reggelig magam lakom.

Gyöngyöm! A vágy nem elég!
Küldjön a Fekete Ég
holnapra új szeretőt,
jobbat, mint tegnapelőtt!

Erdőben

A fák csúcsát megperzselé az
alkony
setétedvén, lent izzani kezd
a csend.
Tűzlángú Nap vénült ösvényét
járja
alábukik, semmi árnyéka
várja,
estvére kelvén az erdő hús
leend.

Vágásra értett...

(volt munkatársaimnak)

A fészek áll. A régi fa
vágásra érett mára.
Madárfiókák! Vége van,
lehull a korhadt ága.

Új fészek, új ág, új idő.
Némaság ül a házra.
A régi megy, s az új ha jó
nem a múlt folytatása.

Csodavilág

Nem az enyém az érdem

Nem! Nem az enyém az érdem,
ha mondok rólad büszke éneket,
díszes foglalatba zárom
– mint drágakövet – szépségedet.

A hangszered vagyok csupán.
A hódolat szívem húrján remeg,
játszik rajta kedve szerint,
s rólad így zengek dicséretet.

A múltam csodája voltál,
ma mesés álomvilág vagy nekem.
Képzeletem tarka virágait,
Erdély, egyedül neked köszönhetem!

Minden fűszálban

Ki arra jár hol gyermek voltam én,
vigyázva menjen át a réten,
harangvirágok, vad szegfűk tövén
szunnyad még mezítlábas léptem.

Hegyi patakon csendülve csobban
kristályvizek érces harangja,
lábujjhegyen járjanak majd ottan
hadd zengjen tisztán még a hangja.

Gyümölcsligetek, dús erdők, hegyek,
terített asztal, hívogató,
madárdal örködik a csönd felett,
tükörképemet őrzi a tó.

Boldog világom mindig visszavár,
nincs párja más a föld kerekén!
Vigyázzon rá, ki egyszer arra jár,
minden fűszálban ott élek én!

Erdély

Nem tagadom meg dallamát a nyárnak,
fagyban, zimankóban, vígan osztozom.
Régi utam vár a száraz avarban,
tavaszom ébred a magasztos dalban,
Erdély! Ha rólad s érted álmodom!

Itt érzem magam igazán magyarnak!
Különös áhítat, ritka szerelem.
Magához emel, átölel ez a föld,
lelkembe épül be, csontomig betölt,
vérembe árad, eggyé lesz velem!

Fenyők tűiben lüktet fönn a létem,
lankákkal kecsesen a völgybe leérek,
porszem vagyok itt, őriznek századok,
szelekkel szárnyalok, vizekkel áradok,
haranggal kondítom panaszát a népnek.

Marcona ősök késő unokája, én,
elszakadni tőled soha nem tudok!
Virág pusztul, ha gyökeret kitépnek,
világa pusztul gyökértelen népnek!
Elvesznek örökre mind a vándorok.

Erény legyen hát élni e rögökkel,
Reményben szülessen minden gondolat,
Dicsőség fénylik mohos sírkereszten,
Éltető erő viharvert szívekben,
Lyukas mentében hősök alszanak...

Vízesés

Már hallani! Gyönyörű zene,
ahogy tombolva földre csobban!
Kőtömbök jajdulnak titokban,
dübörög fenséges üzenete.

Harmatcsepp gyöngytől áradt folyam
fenn a magasban, lent vár a mély.
Nincs választás, és nincs más esély,
a szirteken át zúgva zuhan.

Ködporrá omlott vízfátyolon
– mint eol-hárfán zeng a szél –
dallamot szivárvány akkordon

s káprázatot játszik a fény,
tündértáncra ébred a vadon.
Képzelt világ ez, csak az enyém!

Emlék

Szedret szedek a napsütésben,
tüskétlen, nemes, szép, nagy szemű.
Egy csábító szem számba olvad,
micsoda íze van! Nagyszerű!

Az íze ilyen volt régen is,
mit akkor szedtem én, kisgyerek,
kis pléhcsuporba rakva szépen
minden apró, hamvas kis szemet.

Dacolva tüskével, bozóttal,
hegyoldalon, majd térden álltam,
nyúltam érte. Ezt még elérem!
Boldog voltam, hogy megtaláltam.

Siettem haza diadallal,
kísért jó társam, az öröm.
Anyám kezébe adtam büszkén,
így szólt: Kislányom! Köszönöm!

Évek repültek messze azóta,
díszes bögrém tele lesz lassan.
Tetejére csordul a könnyem,
már nincs akinek odaadjam...

Úton hazafelé

(elbeszélés)

Tél. Késő délután. Nem. Inkább már este.
A Nap mécsesnyi lángját ma korán
kisebbre vette. Hamar sötétedik.
Hideg van, fagyos, sietnek haza
fürgén, szaporán az emberek.
Jó otthon, barátságosan meleg.

Erdély.
Negyvenes évek. Én is megyek
Nagybányáról esténként gyalog,
viselem mit a sors kiszabott nekem,
megyek éveken át, mindig egyedül
hat kilométeren.

A magány társamul itt szegődik,
követ egy életen át,
emlékeim csöndjébe zárva,
míg élek e furcsa világba',
bennem élni fog
ez a külön világ.

Hegyek magasodnak körben,
csendes kis falu búvik meg a völgyben,
ott az otthonom.
Út onnan tovább nem vezet,
ki elindulna a hegyeken át,
talán találna egy-egy esztenát.

A hó tegnap még esett. Sokat.
Betakarta az utat, ahol járok.
Város, s falu között
a táj fehérbe öltözködött
ilyen szép soha nem volt!
Ragyog a tiszta téli égbolt,
hihetetlenül magas.
Előttem a Rozsály,
hófödte csúcsán trónjára
ült már a Hold,
királyi palástja
fényébe zár ma
minden hódoló alattvalót.
Élesek a körvonalak!
Mint virágbimbó, ha kipattan,
úgy tárul szakadatlan
újuló erővel elém
a szépség minden varázsa,
s benne élhetek én!
Elfog a birtoklás öröme,
az én hazám ez, egyedül enyém!

Kristályos csend van,
az áhítat a szívemig ér,
valahol kondul a harang,
vecsernyét kísér, idáig hallom szavát,
fáradttá halkulva zengi az imát,
átkarolja a havas világ.
Közelemben kedves kis dombok emelkednek, őrt álló koboldok.

Hó-bundába öltöztek a fák,
s díszesen fehér áruk
egész a földig ér,
ezüstös csillámmal szórta be a tél.
Távolabb már a fenyvesek
örökzöldjei díszlenek fenségesen,

hó-csipkés menyasszony ruhájuk fodra ott alul
a fényre csillan vártatlanul,
s kacéran kivillan.
Állnak várakozón, mint én,
illatsóhajuk messzire röppen,
választ remél az időtlen időben.

A Végtelen világa ez, az Örök Természet!
Földi halandót, ha ide beléphet,
imára késztet.
Tágra nyílt szemekkel bűvölten
nézem mind e szépet,
közel – s távolban sehol teremtet lélek
kívülem. Ez a varázslat csak az enyém!
Csillagok tüze szikrázik az égen,
zuhog a fény metszön, fehéren,
a Hold szerelmét keresi
gyúlt szenvedéllyel,
az éjszaka csókjában fürdik ma éjjel,
s felhőruháit mind leveti...
Az egész olyan ünnepi! Szinte hihetetlen.
Egyedül állni ebben a puha csendben
– porszem – a végtelennel szemben
milyen örömteli!

Ki elmondaná szavakat keresne,
a fénnel az árnyék táncolni szeretne,
s a lélek szabadon szárnyal,
érinti a bércek csúcsait.

Tisztán látok itt!
Kitárul előttem a világ,
nyílik az örök titok,
látom és érzem a harmóniát.
Különös gondolat születik
bennem: nekem üzen a Tél,
az égbolt nekem ragyog,
s én porszem, kis semmi lény,
megbecsült vendég vagyok!
Megélhetem e ritka szépet.
Csikorgó hó, ütemre lépek.
Gyarló az ember, mit tehet?
túlfeszül bennem a képzelet,
belülről vetíti a csodát,
így akarom, így élem át!
Szárnyalhatok bilincsbe verten
a szépség foglyaként
majd egész életemben.
Áldom mégis a pillanatot,
hogy egyszer itt lehettem.

Szeretni ezt a tájat

Szonett-koszorú

1.

Fűszál s fények ragyogtak,
színes harmatcsepp gyöngyök
párából szőtt göröngyök
rejtett kincseim voltak.

Lankák villanó vállán
menyasszonycsokrok álltak,
illattal messze szálltak
zümmögő méhek szárnyán.

Törékeny testet öltve
mosolyt küldött a földre
éden almavirága.

Titkot, szépséget lestem,
testvéreimet kerestem,
nem voltam soha árva

2.

Nem voltam soha árva.
Kék szitakötő szárnyon,
harmatos harangvirágon
s csermely dalába zárva

lakozott érző lelkem.
Kis foltos szalamandra
kezemen átszaladva
köszönt, barátja lettem.

Testvérré fogadott a rét,
a hegy éltető levét
hús borvízbe zárva

ittam, s a pillanatot,
míg álomba ringatott
virágok, lombok árja.

3.

Virágok, lombok árja
friss földszag, üde levél
elbűvöl, belül zenél,
virul örömfá ága.

Gondolat rezdülése,
atomok s molekulák
a létet ölelik át.
Édes beteljesülése

lűktető áramkörök
vérerein hömpölyög,
madarak dalolnak.

Szólni istenkísértés,
mégis legyőz az érzés:
méze csurran a szónak

4.

Méze csurran a szónak.
Költő ki szítja hevét,
így hozza üzenetét
tűnő szépségnek, jónak.

Dallamot, ritmust, csodát
világunkért aggódva
béke nyugalmát óvja,
s kiáltja századon át:

Ne legyen vér, gyalázat,
öldöklés, gúny, alázat,
áldozat-kérő élet!

Ha néha csak egy percre
de szeretet ölelje
s tüzes csillagú éjek

5.

Tüzes csillagú éjek,
nyár-szavú bíbor alkonyat,
kert ölén csodálatlak.
Bódító, titkos remények

rózsaszíromra gyűltek.
Kedves arcáról a fény
s borzas eperfa tövén
szótt álmok elrepültek.

Szabadság édes honát
vágytam, boldog hazát,
szeretném még, ha volna.

Börtönbe zár valóság,
életfogytiglan fogság.
Álmodni bűn ma róla.

6.

Álmodni bűn ma róla.
Lankák, tejszagú rétek,
kincseket rejtő mélyek,
szikár kősziklák orma.

Sodor jövőnk sódra.
Ezer csatában érő
dicső múltunkat értő
tettekre int az óra.

Ha érez veszedelmet,
anyjához fut a gyermek,
nyiss ajtót első szóra.

Várd Őt! Testedből testet
etesd, fekhelyét vedd meg.
Vigyázni rendre, jóra.

7.

Vigyázni rendre, jóra
küldetés ma, nem érdek,
a józan ész, s temérdek
válasz jöhet még szóba.

Káoszt hord rossz ítélet,
népek serege szenved,
megdőntené a rendet.
Ki mást remél az téved!

Jobb sorsot bizton megél,
új nap-hajnal, ha kél
a nyughatatlan lélek,

kenyér, betevő falat
kell, s lesz remény, akarat
példát adnak a vénnek.

8.

Példát adnak a vénék:
Egységben él az erő,
kevés ma ellebbenő
szózat, üres ígéret.

Világot vált egy hegedű,
dallam lelkeket forgat,
vedd kezédbe a tollat,
költő! Álmodni gyönyörű!

Olvassza kohód tüze,
vigye el folyód vize
messze tőlünk a gondot,

ébredni önmagunkra
taníts! Nevel a munka,
tenni kell jól a dolgot

9.

Tenni kell jól a dolgot!
Ötlet villanófénye
akaratodig ér le
s mit kezdtél mind megoldod.

Siker méz-íze olvad,
tetted az erős mágnes,
lázít, titokban rád les
hódítója a Holdnak.

Küzdj! Ne hogy elriasszon
kétely, sárba dagasszon,
tudást magadba hordod!

Nincs vegyszere, mi mossá
tisztára, illatosra
becsületen a foltot.

10.

Becsületen a foltot
ne védelmezze senki,
nem szabad elfeledni
a bűnt, mi népet rontott.

Legyen példás ítélet!
Nem menekülhet sírba,
idők falára írva
világít minden rémtett.

Hitek rom-temploma,
meg hasonlások kora
válasz, a múltnak felel.

Századok felgyűlt szennyét,
felbolydult vétkes rendjét
áradás nem mossa el.

11.

Áradás nem mossa el,
lelkekben él a kincse,
mit szépség ver bilincsbe,
s tündöklő fénybe emel.

Fenyők illata ritmus,
csodavilágom ébred,
hárfán zeng a kíséret,
s áhítattal a himnusz.

Nem ismeri a szépet,
aki nem ismer téged,
hazám tépett virága,

idő vihara tombol,
fosztva gyümölcstől, lombtól
szilárdan áll a szálfa.

12.

Szilárdan áll a szálfa.
Századok vére loccsan
lebukó alkonyokban
vörösen izzó ágra.

Rokon létünknek útja!
Körösbe szorul gyökér,
szívós fa, mégis megél,
az edzett jut a csúcsra!

Tér-idő lépcsőfokán
túl gyötrelmek hadán
nemesebb lesz az árva,

ha nincs ki felkarolja,
gyémántfény mintha volna,
kőszirten egymagában.

13.

Kőszirten egymagába'
sasok királya fészkel.
Méltóság, s hit vezérel
igazat rút világban.

Tekintély-tornyok romba',
szennyhullám, bűzlik árja,
oltárt röpít a sárba
vad szó, ütleget, goromba

játék, alantas szellem.
Ember az ember ellen!
Józan ész nem éri fel!

Nem veszhet el a Szépség,
a Jó szívekben él még,
viharral dacolni kell!

14.

Viharral dacolni kell,
verjük a lármafákat!
Előttünk ez a század,
tőlünk függ mint múlik el.

Szeretni ezt a tájat
anya tanítsa újra,
nehéz a népnek útja,
ki ezt vallja hazának!

Volt gyászunk, volt dicsőség,
szegénység, néha bőség,
lélekharangok kongtak,

küzdelem dacos téllel
de tavasz eljöttével
fűszál, s fények ragyogtak.

15.

Mester-szonett

Fűszál, s fények ragyogtak,
Nem voltam soha árva,
Virágok, lombok árja,
Méze csurran a szónak.

Tüzes csillagú éjek,
Álmodni bűn ma róla.
Vigyázni rendre, jóra,
Példát adtak a vénék.

Tenni kell jól a dolgot,
Becsületen a foltot
Áradás nem mossa el,

Szilárdan áll a szálfa
Köszirten egymagába',
Viharral dacolni kell!

Óda

Csöndes tisztelettel fejet hajtva,
levett kalapjukat kézben tartva
állnak méltósággal mind a népek,
ha gyászzene szólal, vagy hozsánna.
Ily hódolattal most eléd lépek
lelkem féltett titkait kitárva!
Ki az, ki téged méltón dicsérhet
te fenséges táj, örök szerelem?
Ki mondja el azt oly hűségesen
milyen vagy, voltál, lehetsz nekem?

Hazám, dicső múlt, szépség, kikelet,
fenyőid örök felkiáltó jelek!
Hegyeid büszkék, az égig nyúlnak,
ormokon glóriád fényei gyúlnak.
Erdeidben, ha jártam remegve,
fenségében az istent keresve,
fáid, bokraid összesimultak,
oltárdíszként. Ékesen borultak,
levél-csipkébe fonták az eget,
napsugár csillant a lombok megett.

S ki büszke dómok mélyére téved,
harmóniát láttam, a mindenséget!
A hallgatag és beszédes csendben
imát mondat velem az áhítat.
Csodálatomban porszemmé lettem,
s a Nagy Egész lám, mégis befogad!
Ki mondja el gyönyörű szavakkal,
hogymlik a rügy kora tavasszal,
hogymlik szét zöld selyemruhájuk,
s barna díszeket ki aggat rájuk?

Hogym bújik elő a tőzike virág?
Ölel-e féltőn majd a tar faág,
ha lombruhájába öltözködve
sátorként cinkosan borul reád?
Kism írja le a tavasz illatát?
a kristályos hegyi patakokat,
rajtuk a kecses víz fodrokat,
ha fehér kövek között kergetőzve,
bukkanva-bújva sebesen csobognak,
pajkos kis csókokkal dobálóznak!

Kism mondja el a fennsíkjaidnak
mesés világát, ha feljut oda?
Kézével szinte éri az eget,
előtte hullámzó, gyönyörű csoda:
égő tenger, a vörös áfonya!
Kism mondja el a borvizek ízét,
mogyoróbokrot, málnát, epreket,
lábam alatt a virágszőnyeget,
smaragd mohaágyat fenyvesek ölén?
Virágaidat? Mind, mind egy költemény!

Kism festi meg nekem úgy, hogym éljen is,
a tavaszt, az ősz tobzódó színeit?
És a fénycsodát? Téli éjszakában
a hegyek metszően éles vonalát,
ha fehér fénnel világít a Hold,

s ahogym elém tárul ott a végtelen?
Látom-e átremegni az éteren
a fölém hajló kristálykupolát?
Az ég visel-e kék brokátruhát?
Díszül ragyog-e rajt csillag milliárd?

Harmóniádban nyílt ki szívem
tündérvirága, az első szerelem.
Érzem-e újra az éden örömét
lassan-lassan már a révbe érve?
Pattogó tüzek csábító melegét
a késő őszi álmosító létbe?
A mindent betöltő gyümölcs illatát?
Otthonomat, a kedves kis szobát,
hol estéinkre hullt a lámpa fénye,
és nyugodt derűvel átölelt a béke?

Feslő hajnalokról ki mondhat el
igaz mesét? Értik-e még szavát?
Száz madártorokkal zúgva-zengve
ki cerebrál ájtatos litániát?
Áll-e díszesen gyertyaként újra
a felkelő fényben lángra gyúlva
ott, az ezernyi gesztenye virág?
Kies tájam! Én mesélnék rólad!
Te neveltél lelkem álmodónak.
Húrjain ódát zengenék magam,
de lásd nincs hozzá gazdag, szép szavam!

Hidd el, akartam a díszet, az éket,
elmondani rólad, s ezer szépet,

konokul százszor is megpróbáltam,
mikor a függöny elé kiálltam,
a szívem torkomban dobogott.
Rendre megbuktam magam előtt is én,
szavaimból nem lett költemény!
Maradtak árva lelkembe zárva,
rab madárnak a kalitkába, ki
hiába repdes, nem lel kiutat...
Legyen mégis tiéd e hódolat!

Köszöntelek kedves csodavilág!
S mindazt, mit benned élhettem át.
Élj hát bennem így, most már te tovább!
Kincsem vagy! Bátor képzeletemnek
határt mondd, ki szabhat?
Ki állít gátat a fénynek, a Napnak?
Gyönyörű Tündéerkertem!
Az emlékeimbe takargatlak!

Régi karácsonyi képeslap Erdélyből

Tisztára mosott terítők, ruhák,
ünneplőbe öltözött kicsiny szobák,
kemence mélyén frissen sült kalács,
szerény, de ízletes ünnepi fogás.
Hagyomány ez, amit tisztelni kell,
ha szent karácsony éjjele jön el.

Fehér ruhában díszlő lelkeink
is tiszták, mint havas tájak odakint,
a várakozás csöndje tölti el...
Örökzöld fenyőfa tű levelivel
békesség illatát árasztja szét,
köszönti karácsony ünnepét.

Szánkó repül a frissen hullt havon,
szeretet száll itt most angyalszárnyakon.
Zord tél kavargó hózivatarát
az ünnep fényei melegítik át.
Egymást megértő szíveket akar,
fáradt napokra nyugalmat takar.

Kiosztjuk mind az ajándékokat:
örömet, vigaszt s boldog napokat.
Kinek ölelés, kinek szerelem,
barátoknak szív, bűnösnek kegyelem,
hogy béke legyen egymás közt megint!
Reményt a szent éj csillagfénye hint.

Toporgó csizmák ablakok alatt!
Életre kel újra a szent pillanat.
Csendül halkán kántálók imája:
„Leszállt közénk az ég dicső királya”.
Nyílnak az ajtók, szívek csendesén,
kis házacskákban jár a Betlehem!

Tudom elérek

Tavaszbba hívó hangod
sodrásom körülzárja,
húsvéti víg harangod
dermedt magányom várja.

Örvénylő szelek hátán
avarba rejtett nyomok
útját kutatom kábán,
mint bilincsbe vert rabok,

napestig helyben járván.
Képzelet üvegszárnyán
tudom, egyszer elérek

oda, hol a kibomló,
zöld lombok selyme omló,
s a csúcsok hófehérek.

Üzenet

Kék madárszárnyakon
küldöm el lelkemet,
fájdalmakból csiszolt
igazgyöngyszemet,
díszítse homlokod!
Ragyogjon régi fényed,
legyen víg holnapod!

Reményem ereje
óvjon zivatarban.
Vigyázd léptem nyomát
az őszi avarban!
Ha lenne még, ki így
csodálja fenséges,
szép világodat,
fogadd őt helyettem,
legyen húbb fiad!

Múltam magamban hordom

Múltam magamban hordom.
Lelkembe égett bélyeg
az ősi nász.

Tavas-zöld lombruhában,
képzelet bíborában
előttem állsz.

Szívem tehozzád tér meg.
Gondolatom csönd-puha
fátyla ölel,

tájad kéjesen járja,
vergődő madárszárnya
hozzád emel.

Szépséged bilincse vár,
bűvölet rabja vagyok,
mégis hagyom

mert hozzád köt a hűség.
Balzsamos éltet-vized
egyre szomjazom.

Évszakok

Szilveszter

Egy kortynyi bor
– mint didergőt
a meleg –
feltüzel.
Arcom pirul,
zsibbadni kész
a lényem.
Ledobom
könnyedén
a bút, nyútt
nagykabátot,

fagyos álmaim
merészen
kristálpohárba
töltöm,
s talmi fények
könnyű varázsát
lenge tüll-fátyol
köntössel
ma éjjel
vidáman
magamra öltöm.

Tavaszcvaró

Lesöprök ősdi gondolatot,
borúból télből éppen elég!
eldobok használt frázisokat,
a fényre csalogat kéken az ég.

Csupasz ágon még hallgat a dal,
varjúkárogás messze hallik.
Rügyfakadás lesz! Új diadal!
Véremen át a tavasz iramlík.

Kigombolt kabát ujja lobog,
hóvirágok, remények nyílnak.
Most öröm-ódákra gondolok!
Barkafüzéren hangol a holnap!

Nyár a vízparton

Óriás szitakötő a nyár,
egy nádszálon ül
mozdulatlanul,
árnyéka lomhán elterül
itt a fák alatt.
Hunyorogna a víztükör,
szemébe süt a Nap.
Felül pár hullám göndörül,
ölén a békák alszanak,
felírhatnánk a csöndre ma
a koncert elmarad!
Engem karjában tart a part,
vízen ringani nincs erőm.
Állva elszenderül a lég,
ami mozdulhatna még
– homlokom mögött a gondolat –
ma nem szárnyal, piheg,
fölém borul a hőség, befed
mint nagy kalap.

Nyári zápor

Dörög!
Fekete felhő sündörög
virágra, fára.

Bátor
léptekkel indul a zápor,
meg lesz az ára.

Villám!
Illik-e hozzá e trillám?
Komoly dilema.

Talán
vitázó bölcsek asztalán
ez lesz a téma.

Könnyed
járású esőcsepp könnyek
nem ezért hullnak!

Végre
kékítő ömlik az égre
s bánatok múlnak.

Falusi idill

Orgonák, kerti pad, szarkaláb,
a lány a kertbe fut,
virágot szed, s a hű barát
csókjait várja ott.

Virág egy szál az orgonán
holnapra nem marad,
hervad a csók, s a szarkaláb,
üres a kerti pad.

Tanyavilág

Ringó búzatábla,
távolba vesző,
csöndes kis tanya,
volt élet, erő.
A házak hazák,
reménnyel teli
meleg otthonok,

szélben szárnyaló
akác illatok,
gémeskút, a nyáj,
színes délibáb,
fényben lebegő
fordított világ,
rónák kincsei...
Ma visszagondolok
ábrándozva rád!

Debrecen felé a vonaton, 2005. május 15.

Ősz

Avar fedi titkaid lába-nyomát,
gyér hajad újra vörösre fested,
vetkőzől, mint ringyó vár katonát,
szűz-pőrén kínálsz télnek a tested.
Tépetten, már eső verte léttel
osztod meg rongyaid köddel, sötéttel,
míg csöndesülve elér az álom.
Méhedben szunnyad a jövő világ,
csorduló könnyed dér csókja az ágon.

Őszi gondok

Alkonyidőben állnak a dombok,
hússzínű fénye ömlik a Napnak.
Hétfejű sárkány: érnek a gondok,
vérerek mentén évek szaladnak,
mély zsigerekbe fészkel a bánat!
Szűk horizontja szürke magosnak
s fagyos világok kereszté válnak,
hasztalan küzd kit lábbal taposnak.

Október hatodikára

Tizenhárom vérvörös rózsa,
s még mennyi jeltelen sírkereszt,
hol könny nem csordult koporsóra!
Hazám! Jövendő sorsunk ez lehet?

Bánat? Hiába ontott drága vér,
s a szilárd hősi jellemek
mind sírba vesztek a tegnapiért?
Dolgunk ma csak az emlékezet?

Ki veszi fel zászlónkat újra?
Hazám! Aki – mint ők – úgy szeret?
Elszántan áll majd csatasorba,
s győzni tud a múlt idők felett?

Őszben didergő rózsélángok

Őszben didergő rózsélángok
rímmel riszálják fura testük,
lengnek, lejtenek buja táncot,
hófelhők gyűlnek felettük.

Sóhajvirágok, lélekfények
küzdenek meleget kutatva,
villanó s kialvó remények
tél felé sodró szélviharba.’

Hajléktalan

Ősszel, ha fázik majd a szél,
rongyos kabátban ténfereg.
Sok sárgult, ázott falevél
s a nyírfaág is megremeg.
Hozzád simulva sír a nyárért,
mit visszahozni nem lehet.

Tél ölén hópelyhek várják,
nincs asztalon alig kenyér,
hideggel fűtik majd a kályhát,
az élet rossz garast sem ér!
Pusztít a szenvedés Uram,
kaszál a fagy, belep a dér.

Mintha tavasz volna

Mintha tavasz volna,
az ősz most olyan más!
Napmeleg fényben,
karcsú nyírek karján
ring az elmúlás,
lombkoronák barna
aranya oldódik
föl kobaltnékbe',
vadlúd csapatok
húznak tőlünk délre,
cserszömörce ág
bíbor levelén
kicsordul a vér,
másodvirágzás!
Nyár-vesztett ágak tövén
avart görget a szél.
Csalóka őszi tavasz!
Vénülön szerelmes
öreg legény.

Budán

Napfénycsík halacskák
villóznak víz felett,
vörösen lángoló
repkény füzéreket
ölel magához itt
a vénülő liget.

Fény-, s árnyékvirágok!
A tompa-zöld merész
arany-barnára váltott.
Festő nem festi le,
sem költői szavak.
Tobzódó ősz-színek!
A lélek őrzi meg,
ahogy a csöndre száll,
s máris tovalibeg
picinyke kék madár.

Hol vagytok, régi hó-csaták?

Régi télutók,
hó-csaták!
Hogy elviharzik
a világ
mellettünk gyorsan,
könnyedén,
múló idő mit
be nem ér.
Fejlődés újat
tartogat,
gyors változást
a nap alatt.
Vagyunk megannyi
kis diák,
tanulni kell az
új csodát
gépek, világok
ritmusát...
Hol vagytok régi
hó-csaták?
Vidám bohóság
véget ért,
megküzdünk minden
új napért!

Csikorgó téli éjszakán

Csikorgó téli éjszakán
kristályvilágban élek,
dércsipkén fagyos szivárvány,
tükröződnek a fények.

Átlátszó üveghorizont
varázsa rég meséknek,
gyémántként fénylő telihold,
csillanó hóba lépek.

Szépséged érzem, Végtelen!
Igézeted már örök.
Kristályfényedet fölszedem,
selyméből álmot szövök.

Alföldi alkonyat

Síkság, csönd, szinte
mozdulatlanok
ligetek, bozót
s útszéli fák.
Följük szítál
zúzmara-ruhát,
csipkéset ködből,
párából a tél.
Hótenger, fényes
tükörré fagyott,
nem borzol rajta
fodrokat a szél.

A Nap sistergő
tüzes golyó, mit
vízbe dobtak épp,
tűzokádó szörny,
lángot vet az ég,
félénk szűzleány
szép szón elpirul,
s hogy ne lássák
égő bíborát,
fátyla arcába hull.
Száz színre vált itt
alkonytájt az ég!

Hófödte Alföld,
te tündéri táj!
Oly gyönyörű vagy,
ringat félhomály,
míg az éjbe tűnsz,
ahogy életünk
is a múltba vész.
Vesztes harc ellene
bárhogy küzdenénk,
vége! A messzeség
könnyű párából
függönyt von elénk.

Létezés fűszálra fűzve

Hieroglifok

Mint esőcseppek ha földre hullnak,
a napok a semmibe gurulnak,
tenyerünkől az idő kipereg
Mégfogni percet a mának kevés!
Eltékozolt csoda a létezés,
múlik, mire értjük, nem éltünk vele.
Kezdetünk vége a vég kezdete,
figyelmeztetnek rá a csillagok.
Idő rostáján pergő gyöngyszemek
elénk hullnak, múlnak a napok,
arcunkra vésett hieroglifok

Ennyi csak!

Eljön, s az ajtómon kopog,
sorra pattannak fel a zárok,
a hetedik sötét szobának
lakója régen magam vagyok.

Való-bilincsek közre fognak,
sápadttá halványít az árnyék,
új, boldogabb világba járnék
ringató csónakán a szónak.

Ennyi csak! Pár árva, kósza rím!
Gondolat, s magány, ha szóra bír,
börtönömből a fényre lépek.

Emel, éltet, pezsdíti vérem,
a holnapot újra remélem,
gyümölcsé érnek az évek.

Napjaim

Ígér a hajnal,
számon kér az este,
lépkedek merészen
szakadék felett
egy vékony kötélén.
Előttem a holnap
hajszálon lebeg.

Büszkeség

Csábít magához újra az élet,
mellém oson.
Simogat az új ígéret,
elúzi bánatom,
nyitja börtönömön
a páncél zárat.
Higgyek szavának?
Lerázzam lelkemről
a tegnapot?
tűnt évek tövisdíszeit,
fájdalmam vörös virágait?

Én más vagyok!
Nem várok alamizsnát!
Átélttem a kínok kínját,
most büszkeségem gönceit,
emlékeimet hordozom.

Felkiáltójel

Tört életek halomba hevernek,
szétszórt, gazdátlan papírlapokat
keserű sorsokkal teleírva
felkapnak s ejtenek el újra
gyárkéményből morajló sóhajok.
Arcok barázdáin bizonytalan
holnapok izzadságcseppje csordul
patakokba. Vér ül szemzugok tövén,
könnyeső árad, állig ér a sár!
Úttalan útra tévedt a Jövő,
vulkán mélyén jár, s jéghegyek fokán,
a világ száguld kétes nyomdokán!

Hogyan tovább?

Kertemben rózsák, dáliaák,
megálmodott idő.
Látom az élet fintorát:
lehetek múlt, jövő.

Leszek múlt! Kertem őszbe vész,
létem a ködbe hull.
Jövöm ha lesz, a kép merész:
a bimbó kivirul!

Mert nem vagy itt

Mert nem vagy itt, fáj!
Ezért siratlak újra s újra,
de a bánat nem hozhat vissza,
hogymellettem élj,
többé soha már.

Fagyott virágok sorsa
vár. Lekonyult szirmok bársonyát
élni hiába biztatja fény,
a nap melegén,
nem éled újra!

Emlékeivel
a múlt nyújtja vigaszra kezét,
följajdulnak rá a csillagok.
Bánat éjjelét
fény nem űzi el.

Ide lopom a múltat

Ide lopom magam köré a múltat!
Nézd! A fák már virágba borultak,
dúsan pompázik a cseresznyeág.
Barkái selymesek a mogyorónak,
táncolnak a széllel, látom a fényen át.

Mohapárnákon nyújtózik a Nap,
zsendül újra az üde lomb alatt
csöppnyi friss fűszál, hegyére föl
a katicabogár boldogan szalad,
s mint óriás madár, végül fölrepül.

Illatár fátylat lobogtat a szél,
fodra a földtől az egekig ér,
selymével fonja körül a tavaszt,
kisimítja a gyűrött pázsitot,
tarka virágszőnyeget bont lábaim alatt.

Nézd! Ébred a tavasz! Zsong a határ!
Simuljon hozzám, mint a régi táj!
Itt van ma minden szép emlék velem!
Karcsú karjaid közt, Aphrodité, vár
újra a régi vágy, a boldog szerelem.

Aki a csöndé, társam nem lehet.
Akkor miért ez az emlékezet?
Minek a szépség pazarló árja?
A szívem megnyugvást hiába keres,
már nincs, ki ajkamat csókokkal lezárja.

Május

Akácok illata áradó mézfolyam,
ostromolja tűnt évek partjait.
Felszáll a pára, kitisztul a lég.
Ha visszanezdek csókjaimra még,
szivárványhíd feszül át az égen,
kísér a fény, hull reám mint régen,
s a tegnapok ízét fodrozza a szél.

Öt év után

Íróasztalon könyvek,
írógép, papír, kacat.
Ez minden, ami maradt,
s őrzi kezed nyomát.
Te már régen odaát
figyelsz múltó időre
Ne hidd, hogy csak dőre
kérdés felidézni
a múltat. Még látlak itt
gondos rendet remélni
féltett kincseid felett.
Vár érintetlenül,
ha jönnél megleled!
Mégis! Ki kéne tární
a fény előtt az ablakot.
Az nem lehet, hogy lélek
örök fogságra zárva
éljen bilincsben, egyedül,
néha az ég is kiderül!

Almafa

Almafaág
csupa virág,
díszes lombját
fény szövö át.

Illatot ont
bűvös lepel
árnyékok bont
hűset ha kell.

Nevel nemes
almacsodát
terhe alatt
hajlik az ág.

Rügye kemény
friss duzzanat
elfér ölen
az új tavasz

Sorsa enyém:
volt s lehetet
egyszer remény!
Szép üzenet.

Egy sóhajtásba fér

Sár verte tócsákban ázik,
fakul az őszi fény,
lombsátor bíbort virágzik,
kert alatt jár a tél.

Dermesztő lila hajnalok,
dértakaró ígéz,
avarban léhán elhagyott,
tiltott szeretkezés.

Vérerek ősi csermelyén
él kényszerű erény,
kihunyó tüzes szenvedély
egy sóhajtásba fér.

Alkonyul

Az ég alján már alkonyul,
egy fáradt nap aludni tér,
a csönd is betakar puhán,
édes méze szívemhez ér.
Távolodik a félhomály
– elszállni készülő madár –
halkul képzelet lüktetés,
a gondolat osonva jár.
Nesztelen hull a szendergés
ködére álom, s karjába zár.

Képarverésen

Pár színes vonal semmit keretez...
Ki gondolná, mily nagy művészet ez!
Valóságszűrlet, színes jelbeszéd.
A csontos régít így feszíti szét
a posztmodern elvonatkoztatás.
Témáján sznobok hada vitáz,
Eszmei szintjét ki éri fel?
És versengve üt le a kalapács.
Költhetnek rá egy egész vagyont.
Méltán díszíti majd a zöld szalont!

A kapcsolat

Óriás plakát,
alul ölnyi gaz.
„A kapcsolat jó!”
hirdetés igaz!
Örült lüktetés,
háló fon körül,
szupertechnika
mindezen fölül.
„A kapcsolat jó!”
villámgyorsaság,
hír, kép, hang repül,
szűk lett a világ!
Minden sarkából
jön az üzenet,
távol pontjához
kapcsolat vezet.
Kár, hogy nem készült
egy olyan relé,

ki mellettünk él,
azt is értené.
Avul a régi
jó berendezés,
lelkeink között
a kapcsolat kevés!

Szilánkok

Változás

Ne űzd a percet,
Könnyen múlik el,
Egy másik percben
Te is más leszel.

Rágalom

Kőcsobbanás a tó vizén
hullámverés, tágult körök,
ma egy rossz szót szólnak róla,
holnap életért könyörög.

Az önfejű

Az utca végén áll a sár,
kerülhetné, de belelépett.
Miért vállal nap-nap után
értelmetlenül vereséget?

Emlékkép

Kollégium. Földszint. Ablakom.
Az 5-ös szoba, ott lakom.
Nyárfá áll, virága fehér pihe,
hóemberszakáll, hull a semmibe.

Semmi

A semmit nem lehet kisemmizni,
bár nem kerülne semmibe.
Semmiség semmibe venni,
mivelhogy nem jó semmire.

Semmit sem ér a semmi léte,
nélküle még-sincs semmi se'.
Semmiről semmit sem szólni
mégsem vezetne semmire.

Dicsérjük hát a semmi létét,
ne tartson vissza semmi se'.
A semmiről jót, vagy semmit!
S ne hivatkozzunk semmire.

Hiába küzd

Hiába küzd, itt nincs szabály,
nem visz előre csónakom,
a partra vet ki a dagály,
jó szélről miért álmodom?

Magamhoz újra visszatért
az út, s most ezerszer nagyobb
távolság hív, és megkísért
a fény, a horizont ragyog.

Sasok fészékében megfagyok,
a tűz rózsája égető,
nem kérdezik miért vagyok,

a vándor mindig visszajő.
Csillagok közti tér forog,
eltűnik véle az idő.

Álomjáték avagy a „nyolcadik” ébredés.

Balázs Tibornak

Tündérek tánca sejtelem
mint ősfák közt, ha köd elül,
s verőfény gyúl ki hirtelen;
fenyők, gyopárok itt belül.

Nemlétben él a képzelet,
bejár a titkos vágyakér'
rózsakertjében leng veled,
hárfája csábos dalt ígér:

Ölelni tündér árnyakat
az ébredező kert neszén,
harmatcsepp ízű álmokat

sosemlét árnyas rejtekén,
őrizni üvegszárnyakat
szentiván-napnak éjjelén.

Döbrögiről

Szarka Istvánnak

Nincs aki ennyi szépeket
írna manapság,
mint mi e verssel
tárul ma újra elém.

Döbrögi terhét cipelvén
hosszan a vállon,
dús elégtételt
vár mind a szegény!
Költőnk – kinek csípős
fütyköse áldott –
háromszor veri el
e léha világot,
korholván bátran
kézből a rendet.

Látom komorult végét
a régi mesének,
olvasva híven
ritmikus rímbe
szép sorait.
Nem leszen többé

csepp nyugodalmam
míg szívből dicsérve
fent humorát
nem teszem azt, mint
fénykoronát
párás mezők talaján
nyíló tarka virágok
szirma fölébe!

*„Párvers” Bognár Stefánia
„A szél hintázik” c. verséhez.*

Szeptembervég

Zuhog, a nyárutó ázik,
hintáján a szél hintázik.
Reszketnek a begóniák,
könyvet lapozgat a diák.

Szeptember-vég bújócskázik:
köd betakar, fény sugárzik,
lobjuk vesztik útszéli fák,
nyakunkon a fagyos világ.

Remélni még egy szép mesét,
idézni édes fűszerét
a nyárnak, szüzi illatát

s az éjt, mit véled éltem át...
Oly messze van, mégis velem.
Emlék hintázik szívemen.

Követtelek

Ültem virágos lankán
hívek közt, s hallgattalak.
Kóstoltam Kánai bort,
ettem kenyeret ha volt,
s adtál, Uram, halat!

Követtelek bűnbánón,
mezítláb, rossz gúnyába,
ártatlan mámorába
ittam ajkadról a szót,
az édes malasztot,

voltam sánta, bélpoklos,
súlyos rabláncról szalasztott
lator sebzett oldaladon.

Láttam hogy üvölt a tömeg
Jóságra, Szépre, „feszítsd meg”-et
világrengető zivataron.

Uram! Hitem a porban,
s mind ami szép valamikor.
Hordom üzöttek keresztjét,
nyugalmat merre keresnék?
Patyolat hótakarómra – lásd! –
vészterhes mocskát önti a kor.

Verseim

Gondolatok! Ti
tarka ékszerek!
Össejtjeimből
én teremtelek!
Szövök magamnak
hímes takarót,
igaz világot,
emberibb valót,
és időtlenül
benne létezem!

Szombathely, 2005

Gondolatok a Fejedelemasszony kertjében

Adassék e levél nagyságos Fejedelemasszony kezeibe

Én Tibor deák ez időkg az francia udvarnál szolgálván önkéntes száműzésemnek immár végét vetvén, az általam oly nagyon szeretett vidékemen kívánnám az fejedelemség ügyeit az eljövendő időkben szolgálni.

Fejedelemasszony egynémely gondolatait ismervén, úgy gondolám, azok ihletettek, finomak, az reneszánsz élményét nyújtják rideg korunkban.

Örölnék, ha azzal a megtiszteltetéssel illetné személyemet Fejedelem asszonyom, hogy gondolatai megismertetésére megbízást nyerhetnék, tudtára hozván, hogy kimondatlanul is szeretve szeretek visszajárni ama Tündérkertbe.

Kelt

Az Úr 2006 esztendeje január havának kilenczedik napján.

Fejedelemasszony írnoka Tibor deák

Adassék ez írás Tibor Deák Uram kezeihez

Hírhozók jövének, mik szerint nagy tudású, bölcs Tibor deák Uram külhoni udvarok fényét, s nemkülönben jó körmöczi arany forintjaikat odahagyván udvarunknál zsengék pallérozását szolgálni szegődne.

Kertünk szép. Régi időkben „tündéri” jelzőkkel illeték, de elhanyagoltatván, benne a gaz, dudva elszaporodván az Szépeket felnevelni vesződésegekkel járand.

Serény kezekkel tisztítván, s valamely értékekre lelvén igaz örömről szolgálna.

Jó tanácsadóink szavát véteténk, szándokátul kegyelmed el ne riasztassék, mikre ők fogadalmakat tevének.

Parancsolánk, hogy kegyelmed kérése annak idejében maradékok nélkül teljesítessék.

Mindezenáltal jóhiszeműen elvárjuk udvarunknál.

Kelt

Az Úr 2006 esztendejében Boldogasszony havának tizedik napján.

Isten kegyelméből uralkodván.

Küldessék levelünk Tibor deák Uramnak

Kert tavasszal

Az feletti örömünkben, hogy hírért vevénk kegyelmed nemes szándokának, új fennt átgondoltuk kegyelmednek szánt proposícióinkat.

Jó tanácsadóinkat dolga felől hallgatván úgy határozánk, hogy kertünk zsengeinek pallérozása kegyelmed által az évszakonként kívánt halaszthatatlan teendők elvégzéséhez köttessék.

Az év első dekádja igaz örömünkre az újulás, újrakezdés ideje lévén, legfőbb teendőknek ítéltetik a rég avult gyomok, dudvák gyökerestül való irtása, szemétre gyűjtése, mik által a kert megtisztítván alkalmassá válhat új, általunk oly igen kedvelt egyedek megtelepítésére.

A göcsörtös, túlbujánzott, elfajzott ágakat visszametszván erős életerejű egyedek alakításának ki az eljövendő terméseknek minőségére, nemkülönben annak hasznára is figyelemmel. Kérjük kegyelmedet elsőbben is azon fáink gondos metszésére, melyek később lombjaik által minket kényeztetvén pihenőhelyül szolgálnának.

A tisztítás, metszés erős kézzel végeztessék még akkor is, ha fájdalmas leend. Ezen munkálatok ezért kegyelmed ítéletére a legmesszebbre menőig hagyatnak.

Kíséretünkkel, vagy nélkülük (inkább) rövidebb-hosszabb sétáink a kert ősi ösvényein szépséggel és nyugtatással szolgálnak, miért is kegyelmednek elismerésünk tolmácsoltassék, tudtára adván, hogy az eljövendő időkre is elvárjuk gyakorta udvarunknál.

Kelt

Nagybőjtők havának nyolczadik napján. Az Úrnak 2006 esztendejében.

Tündérkertünkben Isten kegyelméből uralkodván

Hagyományainkról jegyeztessék

Szeszélyünk csapongó hullámai időnként felettünk tornyosulván, s időnként elulván, a körröttünk élők nyugalma végsőkéig korbácsolá.

Kedvelvén mégis mozgalmasb időket, akaratunk szerint leend hagyományaink tiszteletjének vizsgálása.

Népünk megőrzött dalai, póri öltözéke, régi szokási, kiknek százados gyökerei beágyazódván lelkületjűkbe s ezeket gyakoroltatván nekünk gyönyörűségeket okoznak, mibennünk mindétig támogatóra találának. Hol szénák gyűjtése, forgatása közepette lejtős hegyoldalaink magában nótázás zendül tisztán s csirádáival tarkítatván, azok az csúcsokig visszhangoztatnak.

Ruhájok, kiket díszítvén egyszerű szépségek méltóságával, más népeknek példakép leend.

Udvarunknál vigalmakra viselt öltözékink szépségét, díszességét külhoni udvarok irigylvén s dicsértetvén egyaránt, igen elismerék, miként arról Deák Uram hosszasan mesélvén, velünk tudatá. Akaratunk szerint lészen szokásink tiszteletje, midőn husvétok napjai eljövendenek, ételeinket megszenteltetvén s más hagyományainkat megtartván, templomaink harangja magunk s másokkal való békeségeink innepét hirdetnék.

Itt völgyeink üde zöldjén átsütvén az avar setétje, páfrányok zsengei diszlenek, hegyeink havas csúcsai az égboltok kékjével ölelkezének, kertünk csodálását örök időkre lelkünkbe írják.

Ezen sajátos szépjeinket világokkal s más népekkel ismertetvén elvárjuk, szokásaink általuk mindétig tiszteletben tartassanak.

Kelt

Nagyböjtök havának tizenharmadik napján.

Tündérkertünkben Isten kegyelméből uralkodván.

Kert a fényben

Az idők előhaladtával újraébredés jelei s ényünkre váró csodák által elragadtatván, fontos udvari teendőkből magunkat az ábrándoknak alávetni engedénk.

A természet újulása – bevalljuk – a szívünknek oly kedves tavaszidő, szépséges álomvilágba emelend, s a bennünk rejtőzködő érzelmek kitörni vágnak.

Kertünk a kedves táj, a szerfelett szeretett felé vágyakozásunk utóbb oly mértékeket ölt, mik előtt magunk is értetlenül állnánk. Kíséret nélküli rövid sétáink célja gondolkodás, elmélyülés belső lelkületünk valójának igazi ismerésére. Uralkodásunk hosszú, zavaros és küzdelmes idejében magunk jobb ismerésére időnk alig adódott. Most ezeket pótoltatván kerti sétáink által, hisszük, kikúraltatásunkat szolgálnák.

A haza dolgainak építgetése folyamatán akadályoztatásaink leküzdése erőinket jócskán felörlé. Életünkben mindazonáltal szívesen áldozánk, mert hitünk szerint a haza oltára a becsület s tisztesség oltára, szent hely, hol fejedelmek és pór népek fejöket hajtani tartoznának. A nép, minek gyermeki magunk is vagyunk s majdan gyermekink leendenek, e törvényt magok előtt tartván minden időkben, népünkhöz tartozásuk lelkükbe íratik.

Az általunk oly igen kedvelt kertünk utóbbi rendeztetése, régi korhadtt fák kivágattatása, gyomok, gazok eltakarítottatása s új palánták, fiatal egyedek ültetése, mik arczatját kedvezőbbre változtaták, örömünkre szolgálnak. Figyelmeznünk kell mindazonáltal ez újak fejlődését rátermett értelemmel, kik kertünk ősi légkörét kevésbé viselvén, nehogy vad hajtásokat hozzanak. A hajnalok varázslata szívünk szerelmét egyre fokozná azok irányába, kik e munkálatokra igaz szívökből vállalkozának.

Az ösvényekre benyúló lombok, sejtelmes árnyékok lényünkre áradó hangulata, a balzsamos lég, harmatcseppekben mosódó virágok, ábrándos lelkünk nyugalma szolgálná, miért is nem értendjük azokat, kik a legkisebbik szépek mellett észrevételök nélkül elhaladnának.

Gondolatjaink sokasága a magunk tavaszának ébredésén lejegyeztetett kedvelt íródeákunk által

Kelt

az Úr 2006 esztendejének május havában.

Gondokkal megrakottan

Országlásunk gondjai utóbb súlyos teherként nehezedének vállainkra.

Az mulandóság gondolatjai foglalkoztatának, de jó idők után magukra zárván azokat, viselni kívántuk a reánk méretezett terheinket.

Alkalmas időkben mindazonáltal a Kert csábításának ellenállni nem tudván, felőle érkező szóbeszélynek engedvén, magunk kívántunk állapotjáról személyünk által meggyőztetni.

Hitünk szerint, ki ismerni kívánná az igazságokat mindazon dolgokról, miknek elvégeztetésére köteleztetett, annak az legmélyebb érdeklődéssel kell viseltetnie azon dolog irányában.

Kik az czél elérésére egész lényöket alá nem rendelik most későbbben hitelüket veszejthetik.

Múlt idők által bizonyítotott, az okos tanácsok megszívlelése, elfogadása méltóságunkat nem csorbítja, inkább emelé.

Nem az a mindenek tudója, kinek hatalom adatott, hanem ki azt kellő szerénységgel szolgálván, embertársa tapasztalását elősmervén, őt is az maga méltóságának magaslatára emelé.

Országlásunk gondolatjaitól immár Kertünk szeretett ösvényeire kanyarodván, tapasztalásokat szerzénk annak gyönyörűségéről.

Fáink, bokraink igéző szépsége, termékenysége az minden tájak közötti legelsőbb.

Különleges virágai barátjaink, mint kik értvén érzületeinket, ha tehetnék szólnának vélünk.

Elestvéledvén, gondolatjainktól, szépségeinktől megfáradván, mindazonáltal újult bizakodással megrakottan, reménykedéssel indulunk az eljövendő időknek elejébe.

Gondolatjaink lejegyeztettek kedvelt írődeákunk által

az Úr 2006 esztendejének augusztus havában.

Az őszi kertben

Igaz sajnálatunkat nyilvánítjuk az felett, hogy kegyelmed külhoni udvaroktól meghívattatván elhagyná udvarunkat.

Megismervén Kegyelmed gondolatjait Kertünk tájékairól, iránta való szerelmérül, tudván, hogy szépsége elkápráztatá, hisszük, lelkületjében örök nyomokat hagyandanak.

Kérjük Kegyelmedet, mint ki az külhoni dolgokban járatasságát immár bizonyítja, tájékainkat nemcsak fizikai valóságában, de lelkületjében is vegye majdan más népek között élvén pártfogásába.

Ismervén deákokat, kik országunk felemelkedését szolgálendő, külhonban megfélekedezének feladatjaikról, ezeket elítélendőnek tartanánk.

Népünk fiai bátorságukat, virtusságukat, eszük csavaros járását a haza dicsőségének emelésére oly sokszor bizonyíták.

Ennek okán magunk is reménykedéssel nézünk jövő sorsunk elejébe.

Kertünkben a séták szépségei s gondolatjaink immár írődeákunk által le nem jegyeztetvén, magunk lelkületjében záratnak mindazon időig, míglen Kegyelmedhez oly igen hasonlatos s elképzeléseinknek ily nagyon megfelelő írődeák nem találhatik.

Hálánkat kifejezvéen dicsérő ajánlólevelünkkel s újtára az egek áldását kérvén, immár szolgálatunkból elbocsájtandjuk.

Kelt

Az Úr 2006 esztendejében október havában.

Tündéerkertünkben, Isten kegyelméből uralkodván.

Befejezhetetlen beszélgetés Koosán Ildikóval – hét napon

I. Gyermekéveid...

Ahhoz, hogy gyermekkorod titkaihoz közelebb jussunk, s ezáltal a felnőtt felelős értelmiségi magatartásmodellt megértsük, álljon itt első „válaszként” kedves, erdélyi (alsófernezei) zsengéd:

Tavasszal

I: Koosán Ilonka V. o.

Ezer kis csillag tündöklék az égen,
S a hold a földre hinti ezüst sugarát,
Minden alszik mélyen, csöndesen,
Csak néha hallani a szellő halk dalát.

Lágyan suttog a lombok között,
Melyet virággal áraszt el a tavasz keze,
Oly lágyan suttog, s oly csöndesen.
Vajon mit mond neki? Vajon mit beszél vele?

A fákon még a levél sem rezdül,
Hallgatják a szellő mit énekel,
S az egész kedves és csöndes természet
Oly jó, oly bódító illatot lehel.

Óh, Tavasz! Te vagy ifjúságomnak
Az első legszebb tavasza,
Én csak most értem meg először, s igazán,
Hogy mit énekel a szellő halk dala.

Óh, Tavasz! Tavasz! Mesélj nekem,
Suttogjon lenge szellőd lágy fuvallata.
Óh, Tavasz! Óh Szellő! Mesélj, mesélj!
És súgd meg, leszek-e boldog valaha?...

II. Az erdélyiség (ön)tudatáról... avagy válaszom a versedben rejlő kérdésekre...

Általános iskolás kislány verse azon túl, hogy érett gondolkodásról tanúskodik, az erdélyi magyar lét exkatológiájának korai tudatosulásáról is vall... A zöngemény bukolikus-elégikus hangvétele révén a transzszilvanista költészet legszebb hagyományaiba illeszkedik, annak formaérzékenységét is felvillantja. Tehát a szellemi gyökerek adottak.

De van itt egy másik dimenzió is, ami meghatározza a későbbi nyitott értelmiségi gondolkodást, nevezetesen a román kultúrához való viszony...

Álljon itt, szintén szabálytalan, de annál hitelesebb válaszként, egy korábbi műfordításod:

Mondd szívecském...

(I. Vacarescu nyomán románból)

Mondd szívecském, mondd meg nekem,
Milyen fájdalom bánt téged?
Óh! Mutasd meg, hogy mi kínoz,
Miféle a te betegséged?

Tegyél nekem egy vallomást,
S én orvosságát megkeresem.
Óh mondd! Hogy megértsem mi fáj,
Kérlek nagyon, tedd meg ezt nekem.

Mutasd, mondd, ne takargasd el,
Csak egy szó s én megértelek téged.
Mondd szívecském, mondd mi kínoz,
Miféle a te betegséged?

Ez a műfordításod – mint kulturális tett – hozzájárul egy olyan sztereotípiá eloszlatásához, ami közgondolkodásunkban meghonosodni látszik, s melynek lényege az lenne, hogy a kisebbségi lét anómiái elsorvasztották volna a magyar kultúrát...

Holott a román ethosz, a román kultúra megélése, átélése, ráadásul az élmény primér erejével, nemhogy kikezdené a magyarságtudatot, hanem identitásában erősíti az egyént és a közösséget is, melyet az egyén reprezentál. Hiszen itt született egy magyar vers! Másrészt: a kultúrák metszéspontjában élni, az alkotó ember számára mindenképpen különös kegyelmi állapot lehet...

III. Szikár tények könyved verseinek jobb megközelítéséhez...

Borsod megyében, Szikszón születtem, de gyökereink Nagybánya-Alsófernezelyhez kötnek. Elemi iskolába Miskolcon, Alsófernezelyen, gimnáziumba Nagybányán jártam. A negyvenes évek végén választanunk kellett román, vagy magyar állampolgárság között. Ez utóbbit választottuk. 1950-ben hazatelepültünk.

Orvosi egyetemet Debrecenbe végeztem. Üzemi orvoscént, körzeti orvoscént, laboratóriumi és higiénés szakorvoscént tevékenykedtem.

Később osztályvezető főorvos voltam Veszprémben, igazgató főorvos megyei intézmény élén Szombathelyen, közel tíz éven át.

Nyugdíjazásom után kezdtem újra írni. Eddig három antológiában jelent meg írásom, az Accordia kiadó gondozásában.

Orvoscollégáim, Csaba Béla professzor és Szarka István orvos-költő biztatására és tanácsára gondoltam saját kötetre.

Első önálló kötetem gondos előkészítését az Accordia Kiadónak – úgy is, mint igényes szellemi műhelynek – köszönhetem.

IV. Orvos-léted...?

Az elesettek istápolásának kényszere valahogy mindig bennem élt. Hozzám közelállónak tartottam ezt a munkát, lehet, hogy erkölcsi (vallásos) neveltetésemnek is betudhatóan... örömet leltem benne.

V. A művészi szép... a szabadság demitizálása... a szerelem deszakralizálás... hogyan látod Te ezt a folyamatot? Hiszen test és lélek harmóniájáról orvusként, költőként, fotósként sokat tudsz...

A modern korban a célszerű, vagy a célszerűtlen relációjában vizsgálják a szépségfogalmat. Végző soron a szabadságot is a szépség fogalomkörébe sorolják. A szerelem szentség, a kegyelem állapota...

VI. Vissza a gyökerekhez...

Gyökeret csak egyetlen egyszer ereszt a fa, hiába ássák körül, s földlabdával telepítik át, vagy csak kitépetten lógó gyökereire dobznak néhány lapát új földet, soha nem lesz az, sohasem fejlődik úgy, ahogy eredeti helyén tette volna.

VII. És ami szerintem a legfontosabb: a transzcendencia-viszony?

„Uram!
A sorsom te vezérled,
Legyen úgy, ahogy
Te akarod! Igen!
A tiéd ez az élet,
Amit adtál, egyszer
Majd visszakéred.”

A beszélgetést jegyezte: Dr. Balázs Tibor